

at det anses for udelukket stedse at føre listerne à jour.

I den svenske livsmedelskungörelse af 5. november 1971 (SFS 1971:807) løser man problemet ved at undtage fra godkendelse „giftfri essens eller aromastof til lugt- eller smagsætning“ (af varen). Dermed har man ført anvendelsen af denne gruppe stoffer tilbage til fabrikantens ansvarsområde.

Det tyske forslag undtager fra begrebet tilsætningsstoffer sådanne stoffer, der af naturlig oprindelse eller i kemisk henseende er identiske med de naturlige, og som efter almindelig opfattelse i om sætningen overvejende anvendes på grund af deres nærings-, lugt- eller smagsværdi eller som nydelsesmiddel.

Den svenske løsning svarer til flere gældende danske bekendtgørelser, hvori det tillades at anvende „uskadelige“ tilsætningsstoffer af forskellig art. Man har blot hermed ikke sagt mere, end det der fremgår af hovedreglen om, at levnedsmidler skal være uskadelige.

Det tyske forslag bygger på en formodning om, at „naturlige“ stoffer er uskadelige, en antagelse der ikke er videnskabelig dækning for. Adskillige i naturen skabte stoffer er stærkt giftige.

Forslaget til stk. 5 anviser den løsning, at den, der ønsker at anvende et aromastof el. lign., som formodes at være uskadeligt, men som ikke findes på den positive liste, skal anmelde dette, og hvis der ikke inden 6 måneder nedlægges forbud, anses stoffet for accepteret. En tilladelse eller et forbud vil naturligvis kunne meddeles inden 6 måneders fristens udløb, hvis det er muligt at foretage den nødvendige vurdering af stoffet på kortere tid. Det bør nævnes, at man forestiller sig, at forbud bør nedlægges, medmindre der foreligger positive holdepunkter for at formode, at stoffet er uskadeligt i de mængder, hvori det ønskes anvendt.

Bestemmelsen i stk. 6 åbner mulighed for at anvende regler om tilsætningsstoffer på andre varer eller stoffer, hvis anvendelse måtte vise sig at medføre problemer af samme karakter, som anvendelsen af tilsætningsstoffer medfører.

Med hjemmel i stk. 7 vil man fortsat kunne regulere anvendelsen af tilsætninger til tobak, herunder aromastoffer såsom cumarin og tonkabønner, jfr. bekendtgørelse nr. 222 af 25. maj 1960.

Administrationen af positivlistesystemet påregnes henlagt til statens levnedsmiddelinstitut.

Til § 15.

Selv om en del tilsætningsstoffer formentlig forhandles med rette kemiske betegnelser eller almindeligt kendte handelsnavne, som gør det muligt at

identificere varen som det, den er, er det vistnok mere almindeligt, at tilsætningsstoffer, specielt farvestoffer, forhandles under en kodebetegnelse, der i øvrigt viser hen til enten tilvirkningsstedet eller grossisten. Dette gælder ganske særligt for blandingssfarver af i øvrigt godkendte farvetyper.

Det er imidlertid indlysende, at det i høj grad komplicerer kontrollen, hvis man ikke umiddelbart kan fastslå, hvilket tilsætningsstof der er tale om. Bestemmelsen i stk. 1 opstiller derfor som hovedregel, at tilsætningsstofferne skal forhandles med den korrekte kemiske betegnelse, men der åbnes mulighed for, at et handelsnavn for varen eller en kodebetegnelse registreres med oplysning om, hvilket tilsætningsstof handelsnavnet eller kodemærkningen refererer til, således at de myndigheder og laboratorier, der beskæftiger sig med kontrol med tilsætningsstoffer, kan orienteres derom.

Når der i offentligheden tales om positivlistesystemet, tænkes der formentlig i almindelighed på de tilsætningsstoffer, der anvendes ved den industrielle behandling af levnedsmidler. Det må derfor være nærliggende at fastslå, at der ikke til brug i private husholdninger må forhandles tilsætningsstoffer, der ikke findes på den i § 14, stk. 3, nævnte fortegnelse, eller som ikke i øvrigt er godkendt.

Til § 16.

I konsekvens af, at man efter § 2 henregner de såkaldte berigelsesmidler, f. eks. vitaminer, mineraler og aminosyrer, til begrebet tilsætningsstoffer, bør man i sammenhæng med reglerne om tilsætningsstoffer i øvrigt tilvejebringe hjemmel til at opstille regler om præparater, der forhandles som tilskud til den sædvanlige kost. Det må i denne forbindelse erindres, at det ved lovforslaget er forudsat, at lov nr. 74 af 31. marts 1936 angående vitaminreklame ophæves. I den nævnte lov er der opstillet nogle retningslinjer for tilvirkning og forhandling af bl. a. næringsstofpræparater, men det er næppe rimeligt at forsøge på at opstille retningslinjerne i selve lovtæksten. Det bemærkes, at nogle af de præparater, der er tale om, også i en vis udstrækning kan anvendes som lægemidler, jfr. herved bestemmelsen i lovforslagets § 10, stk. 4.

Til § 17.

Bestemmelsen har forbillede i den gældende levnedsmiddellovs § 12, hvori der er givet ministeren hjemmel til af fastsætte de krav, der af sundheds-, ernærings- og kvalitetsmæssige grunde må stilles med hensyn til, hvorledes de enkelte levnedsmidler skal være tilvirket, herunder regler, der tager sigte på at bevare levnedsmidlernes indhold af vigtige